

Úvod

Kvalitou svých sbírek i rozsahem svých činností patří Galerie hlavního města Prahy k čelným sbírkotvorným institucím v České republice. Jako galerijní „vlajková loď“ hlavního města Prahy, předního centra mezinárodní kultury, má obzvlášť závažnou úlohu ve výtvarném dění nejen v rámci České republiky. Otázkou však je, do jaké míry GHMP v současné době tuto úlohu skutečně splňuje. Teze, kterou nyní předkládám výběrové komisi jako uchazeč na funkci ředitele GHMP, vychází z kritické analýzy čerpané nejen z poznatků týkajících se současného stavu GHMP, ale do značné míry i z mého dlouhodobého působení jako sbírkový kurátor v Českém muzeu výtvarných umění v Praze (přejmenovaném v roce 2009 na Galerii Středočeského kraje).

Stručnou koncepci rozvoje GHMP na období 2013 – 2017, kterou navrhuji, jsem rozdělil na několik zásadních okruhů spolu podmiňujících její vnitřní chod a působení ve společnosti. Nezakládám své postřehy na teorii, ale na tom, co je (za nezbytného předpokladu společné vůle a vstřícnosti!) reálně proveditelné tak, aby se fungování a postavení GHMP v příštích letech výrazně zlepšilo.

Na úvod si však dovoluji několik poznámek k současné situaci GHMP obecně. Vzhledem k jejímu ústřednímu postavení uprostřed intenzivního turistického a kulturního provozu v Praze se GHMP jeví jako málo zapojená součást společenské mapy hlavního města. I když sleduje některé výrazné postavy a proudy českého umění a těší se následným pocitem kulturního významu, ve skutečnosti zůstává svým tradičním postupováním galerijní exkluzivity stranou zájmu velké části zdejší veřejnosti. Její strategie se buduje téměř výhradně „zevnitř“, z čistě konceptuálních hledisek, bez komplexnějšího reflektování „lidského terénu“ kolem sebe se svou stále rozrůznějším charakterem a potřebami. Uspořádat času od času dobře navštěvovanou výstavu ještě zdaleka neznamená, že se galerie chová odpovědně vůči svému poslání veřejné instituce. GHMP podle mě nejenže málo sleduje „genetickou výbavu“ současného pražského obyvatelstva ve smyslu sociálních, genderových, etnických rozměrů společnosti, ale fenomén Prahy ve smyslu jejích jedinečných uměleckohistorických souvislostí také málo zpracovává v podobě odborného výzkumu a výstavních projektů. V druhém zmíněném případě GHMP tuto odpovědnost zcela přenechala (ať už z jakýchkoliv důvodů) jiným institucím jako např. Židovskému muzeu. (I když jde o mnohem menší měřítko a jinou profesionální souvislost, i soustavný program sledování oficiální kritikou opomíjených pražských umělců dvacátého století realizovaný Galerií Ztichlá klika představuje pro mě inspirující, stereotypy nezatížený přístup k mapování „výtvarné DNA“ našeho města.)

Další důležitý rozměr činnosti GHMP je její zapojení v rámci profesních sdružení, z nichž jedno je Rada galerií České republiky. Navzdory útokům proti smyslu existence Rady iniciované tehdejším ředitelem Knížákem a jeho sympatizanty představuje RGČR stále významný zdroj vzájemné spolupráce a informovanosti mezi sítí regionálních galerií České republiky, kam patří i GHMP. Jako ředitel bych RGČR aktivně podporoval. Ve stejném duchu vstřícnosti vůči ostatním institucím bych podporoval i užší koncepční spolupráce mezi GHMP a jinými pražskými subjekty: s Muzeem hlavního města Prahy, dále s Národní galerií, Uměleckoprůmyslovým muzeem, Rudolfinem, ale i s GASK, která bude (staronově) řídit výstavní program v Husově ulici. Samozřejmostí je plná součinnost se zřizovatelem galerie, Magistrátem hlavního města Prahy, při řešení problémů zmíněných dále v tomto textu.

K demokratickému fungování instituce patří možnost umožňování nezaujatě kritického reflektování její činnosti. Proto navrhuji vytvoření Odborné rady, která by se na půdě GHMP pravidelně scházela a tak vytvářela pro plánování chodu galerie cenný konstruktivní pohled „odjinud“. Členové této komunikační platformy by mohli pocházet nejen z odborných uměleckohistorických kruhů či Magistrátu, ale i z jiných profesních oblastí (např. manažerské sféry, médií atd.) K úvaze je vytvoření „board of trustees“ (správní rady) složený z lidí schopných programově (finančně, mediálně) podporovat galerii, což je zavedený zvyk muzejních institucí zemí bez totalitní minulosti.

Jak sám dobře vím ze svých letitých zkušeností v Českém muzeu výtvarných umění, hledání užšího dialogu s celým spektrem měnící se společnosti je těžkým úkolem. Podobnou situaci faktické společenské izolace muzejních institucí a jejich následné proměny směrem k postavení spolutvůrce komunitních hodnot vnímám ve své rodné Velké Británii od osmdesátých let dvacátého století, proto pro mě zkušenosti srovnatelných institucí v britských velkoměstech (např. v Londýně, ale paradoxně především i v ekonomicky oslabeném a společensky problematickém Liverpoolu) slouží jako stále platný a podnětný vzor toho, co je skutečně dosažitelné. Následující úvahy nad konkrétními úseky činnosti GHMP jsou proto primárně motivované mou osobní „zdrojovou hodnotou“ muzea jako inkluzivního participativního mechanismu spojujícího odborné vědomosti instituce s velikým lidským i myšlenkovým potenciálem široké veřejnosti.

Odborná správa a ochrana sbírky, prezentace sbírky (expoze, výstavy)

Základem instituce typu GHMP je její sbírka. V posledních letech obecně převládá tendence podceňovat význam muzejní sbírky ve prospěch mediálně vděčnějších výstavních prezentací čerpaných ze zdrojů mimo instituci. Jinak řečeno – je dnes až módou, aby se muzeum umění tvářilo jako „kunsthalle“ bez závazků k vlastnímu sbírkovému fondu. Podstatnou částí činnosti muzea umění má být naopak splňování zákonných povinností k ochraně svých sbírek ve smyslu pečlivě řízené správy: evidování, restaurování a odborné zpracování sbírkových předmětů. Toto podle mě v posledních letech nebylo prioritou ze strany vedení GHMP. Objevování sbírky ve smyslu jeho promyšleného výstavního „rozkrývání“ se může stát inspiračním zdrojem nejen pro kurátory, ale také způsobem objasnění identity instituce samotné v očích veřejnosti. Nelze v této souvislosti opomenout akviziční činnost, která se v posledních letech v GHMP nerealizuje v rozsahu odpovídajícím postavení galerie a jejím sbírkám, což by se mělo výhledově (a v rámci reálných rozpočtových možností) napravit. Shrnutí: sbírkovou stránku činnosti galerie osobně přikládám velký význam a kladl bych na ni jako ředitel náležitý důraz.

Přes atraktivnost a různost svých výstavních prostor chybí GHMP to, na co Národní galerie naopak prostory má, tj. stálá expoze. Převládající myšlení nepřeje stálým expozicím s odkazem na jejich neschopnost dlouhodobě udržovat návštěvnický zájem (a tím i potřebné finanční příjmy). Realizovatelné řešení ve světle této skutečnosti spočívá v proměnných sbírkových výstavách zaměřených na konkrétní časové období, tematiku, osobnosti či tvůrčí obor (např. grafiku), které by se mohly podle mě nejlépe prezentovat v domě U Kamenného zvonu. Největší smysl mají dlouhodobě koncipované výstavní cykly, doprovázené finančně nenákladnou „skládačkovou edicí“ průvodců výstavou.

Dobře vím, že realizace mezinárodních projektů je v dnešní době především finančně náročnou záležitostí. Jejich konání je však nezbytně důležité nejen jako přínosné „poselství odjinud“ tolik potřebné pro udržování pluralitního kulturního ovzduší, ale jako klíčový bod srovnání domácích uměleckých výkonů se současnými projevy jinde po světě. (Varovným případem budiž Knížákův izolacionismus, který Prahu na kritických dvanáct let v rovíně národní galerijní instituce fatálně vyřadil z mezinárodního kulturního provozu.) Při vůli aktivně a cíleně komunikovat s institucemi v zahraničí nejsou tyto projekty „mimo dosah“ – Praha samotná se přes to všechno stále těší zájmem a vstřícností mezinárodní odborné veřejnosti, což by se mělo podle mě soustavněji zúročit v případě výstavních ambicí GHMP (pozitivním případem je zde činnost Petra Nedomy v čele Rudolfiny, který díky osobní zaangażovanosti Praze dovezl řadu světových autorů.) Neskrývám svou přirozenou náklonnost k umění (modernímu i současnému) mé rodné Velké Británie, se kterou se nabízí příležitost užších vztahů. Zároveň však vnímám (na základě osobní účasti na řadě výměnných výstav od roku 1995) sousední Polsko jako bohatý zdroj podnětných partnerských projektů.

V posledních letech se jako dominantní (až monopolizující) výtvarný proud na české scéně jeví konceptualismus ve všech svých různých podobách. S rizikem, že budu působit jako podezíravý či (ještě hůře) jako nezasvěcený tradicionalista, troufám si říci, že se z konceptuálního projevu stalo něco jako „výhradní víra“ současného umění, a to na úkor jiných projevů. Paradoxem je, že tvůrčí postup, který se v šedesátých letech zrodil jako demokraticky pojatý způsob vyjadřování, se od 90. let nastolil jako agresivní arbitr v otázkách toho, co v umění je či není „aktuální“. Rád bych proto podporoval prostor v rámci výstavní činnosti GHMP pro hlubší zkoumání jiných rovin (zejména v poloze zčásti opomíjených oborů malířství, kresby, grafiky a sochařství – ostatně současná výstava v domě U kamenného zvonu „London Twelve“ přesvědčivě dokazuje, že lze prezentovat autentický pohled na současnou scénu bez nutné hegemonie fotografie, videa či instalace). Mám za to, že v kontextu mapování vývoje českého umění posledních desetiletí zůstává zejména generace sedmdesátých let (ale i zčásti generace let osmdesátých ležící mimo oblast zájmu jedné kurátorské dvojice) nereflektována v podobě rozsáhlejší výstavy s doprovázející publikací. Tyto projekty – vedle jistého „rehabilitačního“ účinku – by mohly zásadně obohatit pohled české veřejnosti na novodobou evoluci domácí scény.

I když se musím v tomto okamžiku vyjádřit jako člověk bez detailních vnitřních znalostí realizace dotyčného projektu, na základě mých zkušeností při budování „sbírek online“ a komplexní digitalizace Českého muzea výtvarných umění se mi spolupráce GHMP s firmou Logica zdá finančně příliš nákladná v poměru k relativně neuspokojivým výsledkům. Za věcné přezkoumání rovněž podle mě stojí záměr elektronického čipování sbírkových předmětů GHMP.

Povinnost GHMP pečovat o sochařská díla v pražských veřejných prostorech je dle mého mínění důležitý aspekt její činnosti, který je však málo zúročený jako způsob komunikace a osvěty směrem k veřejnosti. O pozitivních výstupech obdivuhodné práce restaurátorů se v obecném povědomí bohužel ví méně, než o aktech vandalismu spáchaných na veřejných sochách. Jako výraznější součást edukačního programu a mediální strategie bych to chtěl napravit.

Slovanská epopej představuje zcela zvláštní kapitolu počínání GHMP v posledních letech. To, že cyklus je zpět v Praze, je splněním Muchovy výchozích vizí. Je však k úvaze komu nejvíce prospívá jeho umístění ve Velké dvoraně Národní galerie. Za předpokladu, že cyklus nebude

instalován na dotyčném místě nastalo, je zapotřebí už nyní koncipovat jeho stálý domov do budoucna, pokud se tak již nestalo.

Využití svěřených objektů

Naprosto nedostatečná mně připadá správa **Trojského zámku**. Po omezení provozu – z důvodu úspor – do zámku prakticky nikdo nechodí. Proto také nemůže být úspěšná snaha pronajmout nebytové prostory nacházející se v zámku. Vedle nové, divácky atraktivní expozice, kterou by si Trojský zámek zasloužil (například v podobě interiérů vybavených stylově odpovídajícími sbírkovými předměty zapůjčených Muzeem hlavního města Prahy), ho navrhuji využít na kulturní a společenské akce. Vzhledem k velikosti zámku i zahrady by mohly mít zájem agentury pořádající luxusní svatby, koncerty, gastronomické festivaly. Věřím tomu, že při realisticky stanoveném denním pronájmu se může do Trojského zámku vrátit život. V současnosti sice v Trojském zámku jisté akce probíhají, ale v zanedbatelném rozsahu, tj. jednou až dvakrát do měsíce.

Dům U Kamenného zvonu má nevyužité rozsáhlé sklepní prostory, kapli a koncertní sál. Dále jsou neúměrné prodlevy mezi výstavami, kdy je dům zcela uzavřen. Kavárna a specializované knihkupectví s um. publikacemi by měly být vizuálně (zejména po stránce grafického řešení poutače) spjatější s GHMP.

Dům U Zlatého prstenu má dlouhodobou, minimálně navštěvovanou expozici „Po sametu“. Je to dané malou povědomostí Pražanů i návštěvníků Prahy o tom, že v tomto domě se vlastně nachází expozice. Bez větší informovanosti nebude dle mého názoru vyšší návštěvnost bez ohledu na expozici. I tento dům je nutno účelněji využívat tak, aby se stal součástí výstavního provozu galerie.

Dům fotografie je dlouhodobě nevyužívaný prostor s velkým potenciálem. Fotografické výstavy mají vysokou návštěvnost. Jako svoji prioritu beru proto urovnání vztahů s kondominiem vlastníků bytů v domě a zahájení plnohodnotného provozu Domu fotografie. (Tyto vztahy byly podle mých zjištění narušeny arogantním chováním představitelů GHMP v minulých letech.)

Rothmayerova vila je pro účely galerie ne zcela vyhovující objekt. Navrhuji ho převést na MHMP či ho s touto institucí provozovat společně. Obdobným, by se dal oživit kulturně nesmírně důležitý zahradní ateliér sochařky Hany Wichterlové pod Petřínem (blízko Ateliéru Josefa Sudka), kterému hrozí zánik, pokud se v dohledné době nenajde instituční ochránce a provozovatel.

Výstavní prostory ve **Staroměstské radnici** těžce doplácují na nepřehlednost provozu radnice. Hodlám iniciovat urychlení záměru ZHMP zpřehlednit tento provoz. Poté zajistím dostatečně atraktivní program, který by mohl vzbudit zájem i zahraničních návštěvníků. Nabízí se i varianta, že by celou radnici využívalo Hlavní město Praha.

V **Městské knihovně** navrhuji navázat na nedávnou tradici výstavní koncepce a vystavovat převážně vyzrálé umělce. Výstavy Krištofa Kintery, Jakuba Špaňhela a Lubomíra Typlta představují sice odvážný koncepční průlom, ale v případě dvou ze tří zmíněných autorů velkorysé prostory knihovny značně převyšovaly jejich schopnost je dramaturgicky

„dotáhnout“. Výstavní prostory v Městské knihovně považuji za jedny z nejvýznamnějších v Praze, a proto bych chtěl rehabilitovat jejich dřívější vynikající dramaturgii.

Bílková vila spolu s expozicí v **Chýnově** představuje nesmírně originální vklad do evropského kulturního dění během první části dvacátého století. Zde bych jen navrhnul intenzivnější program edukačních a jiných doprovodných akcí.

Spolupráce s Artbankou při provozu **Colloredo-Mansfeldského paláce** podle mě představuje jeden z největších chybných kroků současného vedení GHMP. Místo projektu, do kterého GHMP vkládá peníze a lidské zdroje, a který přitom nezapadá přímo do jejího odborného programu ani nezvyšuje její profesní postavení, je nutno pro tento palác vytvořit program, který maximálně využije velice atraktivní polohu budovy a její interiéry. Současná expozice vtahuje GHMP do kompromitujícího spojení s jistým politicko-podnikatelským uskupením. Palác musí projít komplexní rekonstrukcí a poté začít sloužit výstavnímu programu v rámci Hlavního města Prahy – jím zřízené p. o. GHMP.

Edukační činnost

Edukační činnost představuje stěžejní nástroj komunikace galerie s veřejností. Představuje cennou „vítací zónu“ pro ty, kteří by se do takové instituce neodváželi vkročit, pěstuje budoucí návštěvníky a příznivce ve společnosti. S potěšením sleduji poměrně dynamický rozvoj edukačního programu i v rámci činnosti GHMP. Podle mě však stále existuje zbytečná „mezera“ mezi odbornou znalostí kurátora a přístupů edukátorů v jejich úsilí „odemykat“ výstavní program pro širší veřejnost – proto bych cíleně prosazoval větší integrovanost mezi kurátorem a edukátorem při koncipování a prezentování výstav.

Financování, hospodářský a personální provoz galerie

Stávající vedení galerie podle mě nespravovalo obecní majetek dle Zřizovací listiny, tj. účelně a hospodárně. Proto je obtížné při koncipování ekonomického programu vycházet z údajů, které mám jako uchazeč k dispozici.

Příspěvková organizace hospodaří s prostředky, které jí její zřizovatel přidělí. Budu respektovat rozhodnutí zřizovatele a budu se snažit hospodařit tak, abych nebyl pro zřizovatele zátěží. Budu se naopak snažit vygenerovat prostředky, které by změnily poměr dotace/výnosy. Veškeré kroky v rozpočtu budu provádět v těsné spolupráci s pracovníky magistrátu.

Náklady

Náklady na energie činily v roce 2011 6.6 milionů Kč. Dle mých informací nebylo vypsáno v minulých letech výběrové řízení na dodavatele energií. Na základě zkušeností odběratele podobné velikosti jako je GHMP je možné pouhou změnou dodavatele ušetřit 10% až 15% nákladů. Při této příležitosti je účelné zkontrolovat zabezpečení jednotlivých přípojení před černými odběry.

Součástí nákladů jsou výkony spojů, v roce 2011 1,2 mil. Kč. V podkladových materiálech nebyl rozklíčován podíl plateb mobilním operátorům. Nicméně pouhou žádostí o vytvoření

nové, lepší nabídky je možné snížit náklady až na cenu 25% standardního tarifu, tzn. až 75% slevu.

Náklady na polygrafické služby (tiskoviny) se skrývají v ostatních nákladech. O jejich skutečné výši mohou tedy jen spekulovat. Ale vzhledem ke stále se zvyšujícím konkurenčním tlakům v polygrafickém průmyslu mohou odhadnout úspory v tomto segmentu nákladů na desítky procent.

Řádnou kurátorskou prací lze zamezit zbytečným zápůjčkám a tím ušetřit na pojistném. Další prostředky je možné ušetřit neprováděním zbytečně honosných instalací. Jako příklad lze uvést výstavu Zdeňka Sklenáře.

Navrhuji vypovědět smlouvu s Artbankou z důvodu nevyváženosti, nevýhodnosti pro GHMP. Po ukončení tohoto vztahu uspoří GHMP za energie i kustodské služby do té doby než bude palác využitý jako součást koncepčního záměru Hlavního města Prahy.

Výnosy

Nejvýznamnějším nedostatkem minulých let při snaze o lepší ekonomické výsledky je dle mého názoru nedostatečná práce se sponzory a mediálními partnery. Existenci galerie ve sdělovacích prostředcích jsem zaznamenal hlavně při instalaci Slované epopeje. A to má galerie mediálních partnerů dlouhou řadu. Kromě ČEZu, ale chybí mezi podporovateli opravdu bohatá firma věnující se programově sponzoringu. To bych rád změnil. Dále bude nutné hledat na významné akce galerie sponzory *ad hoc*. Znamená to mít zpracován program alespoň na dva roky dopředu, aby potenciální sponzoři byli schopni zareagovat.

Velkou otázkou je zavedení kumulovaného vstupného, tak, jak je to běžné v renomovaných galeriích západního světa. Mohlo by se jednat o dům U Kamenného zvonu + dům U Zlatého prstenu + Staroměstská radnice či dům U Kamenného zvonu + dům U Zlatého prstenu + Dům fotografie nebo dům U Zlatého prstenu + Dům fotografie nebo dům U Kamenného zvonu + Městská knihovna. Znamená to upravit výstavní program tak, aby kumulace byla možná a tematicky dávala smysl. Cena kumulovaného vstupného by neměla být vyšší než 240 Kč. Dle výstavního programu je možné uvažovat i o roční vstupence.

K zamyšlení také stojí, zda nějakým způsobem nezaplatit členskou kartu přátel GHMP. Držitelé této karty mají v současnosti výrazné slevy na vstupném.

Ke zvýšení výnosu ze vstupného vede také lepší propagace Trojské karty a zintenzivnění spolupráce se ZOO a Botanickou zahradou. Výhodná je – a bude – koordinace akcí s Muzeem hl. m. Prahy.

Investiční odbor

Prostřednictvím GHMP se realizují a budou realizovat rozsáhlé investiční akce, které svým objemem mnohonásobně překračují provozní rozpočet GHMP. Navrhuji proto zřídit investiční odbor, který na tyto prostředky bude dohlížet. To je důležité, protože jednotlivé, konkrétní osoby musí mít přehled o vynaložených prostředcích a nést za účelné nakládání s nimi zodpovědnost. Dalším, neméně důležitým úkolem tohoto odboru bude zajištění veškerých povolení, které budou na tyto akce nutné. Není možné pokračovat v praxi minulých let, kdy plánované investiční akce měly mnohaletý skluz díky nedostatečné administrativní přípravě. Tento odbor se bude také věnovat přípravě výběrových řízení na plánované investiční akce. Poté bude kontrolovat řádné plnění závazků vítěze výběrového řízení.

Lidské zdroje

Lepší využití lidských zdrojů je jednou z cest, jak zkvalitnit a zlevnit provoz GHMP. Je účelné nakupovat jen ty služby, které není galerie schopna vyprodukovat sama a dodavatele těchto služeb řádně vybrat. Výrazné zkvalitnění práce spatřuji v omezení aktivit mimo pracovní poměr. Není žádoucí rozšířený stav, kdy práce pro galerii je jen okrajovou záležitostí, aktiva z činností mimo galerii zůstávají zaměstnancům a pasiva nese galerie.

Oddělení marketingu a PR, ediční činnost

Dle mého názoru je třeba zásadním způsobem změnit propagaci GHMP a výrazně zvýšit aktivitu celého oddělení, které má na starosti styk s veřejností. Začal bych hned u webových stránek. Jedná se o nevýrazné a nepromyšlené řešení toho, co má být naopak „vizitkou“ jedinečné vize galerie. Po vyřešení tohoto problému má smysl využívat digitalizace sbírek a jejím prostřednictvím lákat budoucí návštěvníky.

GHMP trpí slabým (ba téměř neexistujícím) korporativním grafickým designem. Téměř anonymní logo galerie figuruje na výstavních plakátech (vzhledem, umístěním i velikostí) k nerozeznání vedle log sponzorů a mediálních partnerů projektu, což je zásadně v nepořádku. Je zapotřebí neprodleně přehodnotit stávající grafický systém a zavést vhodnější systém, který bude představovat jak silný korporativní signál navenek jak integrující prvek uvnitř instituce.

Veliké nedostatky vidím v ediční činnosti. GHMP nemá publikaci o domu U Kamenného zvonu, Trojském zámku ani Bílkově vile v obecně dostupné cenové relaci. Ve spolupráci s PIS by prodej těchto publikací mohl být ekonomicky zajímavým počinem.

V rámci ediční činnosti navrhuji k výstavám kromě velkého katalogu (v cenové relaci do 750 Kč) vydávat ještě průvodce výstavou (katalog, seznam vystavených děl) v cenové relaci do 290 Kč, tak, aby byl k dispozici ke dni zahájení výstavy.

Velký potenciál při propagaci GHMP vidím ve využití Metropolitní televize. V tomto případě by mohlo docházet k vzájemnému pozitivnímu působení. Došlo by ke zkvalitnění programu TV a GHMP by mohla v pravidelných intervalech informovat o svých novinkách. Tím by se mohla a měla vytvořit skupina diváků, kteří mají o kulturu v Praze opravdový zájem.

Rezervy vidím také ve vydávání pohlednic a přípravě upomínkových předmětů tak, jak je běžné ve všech galerijních institucích po světě (ale v Čechách však jen ojedinelé).

Závěr

Vytyčenými kroky bych jako ředitel dělal vše proto, aby GHMP byla do roku 2017 institucí s plně využitými sbírkovými lidskými zdroji. Mým cílem je, aby galerie aktivně spoluvytvářela kulturní hodnoty ve společnosti jako její integrovaná součást. Je mým přesvědčením, že galerie má být podnětné, přívětivé místo pro své návštěvníky, čehož podle mě v Praze zatím docílilo snad jedině Centrum současného umění DOX.

Bylo jednou právem řečeno, že dějiny muzea moderního umění během dvacátého století spočívají v zápelení mezi revolucí a konzervací, mezi participací a ochranou, mezi experimentem a izolací; bude mou upřímnou snahou, abych pro Galerii hlavního města Prahy jako ředitel našel optimální cestu mezi těmito póly.

Richard Drury